

Så er spørgsmålet det, som fru Helle Sjelle ikke kunne svare på før. Vi har bebredt regeringen, at man ikke har gjort noget ved klimapolitikken. Så laver vi en aftale om 750 MW på vind, og så siger regeringen, at det vil vi slet ikke regne ind i klimaregnskabet. Kan ministeren nu løse gåden for Folketinget og forklare, at når man endelig gør noget, hvorfor må man så ikke tage det til indtægt?

Hvis vi endelig kan gribe til et eller andet og rose ministeren for, så siger ministeren, at det skal vi i hvert fald ikke rose ham for.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

I et internationalt elmarked vil en udbygning med vindkraft i Danmark i sig selv kun i begrænset omfang nedsætte CO₂-udledningen fra de danske kraftværker, fordi de danske kraftværkers produktion afhænger af markedsprisen på det internationale marked. Derfor er kvotereguleringen en hjørnesten.

Men det betyder jo ikke, at de nye tiltag omkring vedvarende energi ikke bidrager. Selvfølgelig bidrager de, men vi er bare nødt til at sige, at EU-kvotereguleringen omkring CO₂-emissionerne er det, der er en hjørnesten i reguleringen.

Regeringen er meget tilfreds med den aftale, der er indgået, både på innovationssiden og på beskæftigelsessiden, og selvfølgelig bidrager de nye tiltag også på det her område.

Vi er bare nødt til at sige, at det grundlæggende klimapolitiske tiltag inden for elsektoren altså er de her omsættelige EU-kvoter, CO₂-kvoter, som vi har i medfør af EU's CO₂-kvote-direktiv. Så den her implementering har altså en direkte forbindelse med vores klimapolitik.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det svar glæder jeg mig til at se på tryk. Ministeren siger, at der er modsætning mellem at udbygge med vedvarende energi og så omsættelige kvoter.

Jamen forholder det sig ikke tværtimod sådan, at netop hvis man har en forureningsfri eller CO₂-fri strømforøgelse, så kan man nedsætte kvoterne uden at øve vold mod forsyningssikkerheden, altså nedsætte kvoterne for de fossile fyrede, i dette tilfælde kulfyrede kraftværker? Så kan man udfase gamle kulkraftenheder. Hænger det ikke sådan sammen, at der netop er en smuk

overensstemmelse mellem udbygning med den vedvarende energi og kvotepolitikken? For det er den måde, man kan leve op til kvoterne på og gradvis nedsætte. Vi er jo nødt til, som fru Anne Grete Holmsgaard har påpeget det her i dag, at nedsætte disse kvoter, hvis vi skal leve op til vores internationale klimaforpligtelser.

Derfor endnu en gang: Hvis vi nu beslutter os til at satse på vedvarende energi, hvorfor sætter vi så ikke kvoterne tilsvarende ned og tager denne satsning til indtægt for vores klimapolitik?

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det er jo sådan, at det forslag, der ligger om kvoterne, har vi. Nu skal det implementeres, nu skal vi og vores virksomheder lære at forholde sig til de her kvoter. Så kommer vi frem til, hvor de bliver bindende, og det er klart, at i forhold til i dag så skal vi jo have nedsat kvoterne, hvis vi skal opfylde vores klimamålsætninger. Det ved alle, der er til stede i salen i dag.

Derfor er jeg nødt til at sige, at selve omdrejningspunktet er vores EU-kvoteregulering.

Men det, jeg hører, er, at hr. Svend Auken mener, at danske elværker mere eller mindre skulle forbydes at eksportere el på markedet. Det må være sådan, jeg forstår den, for ellers har jeg svært ved at forstå hr. Svend Aukens holdninger på det her område.

Vi er glade for aftalerne fra den 29. marts. Vi er enige i, at det, som jeg sagde, giver innovation, det giver beskæftigelse, det bidrager. Men det er altså kvotereguleringen, der er det store håndtag, for at det hænger sammen i EU med hensyn til at overholde Kyotoforpligtelserne.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Mit spørgsmål handler om Nordsøen, for det med kvoterne tager jeg i anden runde.

Ministeren har ret i to ting: Ja, her har ministeren indgået en langsigtet aftale. Han har nemlig lagt os i politisk håndjern i 40 år frem. Det er virkelig handlekraft. Gid der måtte være tilsvarende handlekraft, når det handler om den øvrige energipolitik.

Det andet, ministeren har ret i, er, at han ikke er den eneste, der fortjener prygl for den aftale. Det gør Det Radikale Venstre også. Det gør også de partier, der forud for den her regering ikke ville være med til at lave en aftale.